

ΔΙΗΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 2000 ΕΤΟΣ 50ο ΔΡ. ΦΥΛΛΟΥ 904 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΙΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Η ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ

Απ' ὅτι φαίνεται, ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία τὴν ἀντίδρασίν της εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν νέων ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων τὴν ἐστιάζει κυρίως εἰς τὴν μὴ ἀναγραφὴν τοῦ θρησκευματος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν εἰς αὐτάς. Βεβαίως καὶ ἡμεῖς, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, θέλομεν νὰ ἀναγράφεται τὸ θρήσκευμά μας εἰς τὰς ταυτότητας καὶ θεωροῦμεν τὸν ἐπαπειλούμενον βαθμιαῖον θρησκευτικὸν ἀποχρωματισμὸν τῶν Ἑλλήνων μέγαν κίνδυνον διὰ τὸ Ἕθνος. Δυστυχῶς οἱ κρατοῦντες ἐπιχειροῦν ὄχι μόνον τὸν θρησκευτικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθνικὸν ἀποχρωματισμὸν μας. Θέλουν νὰ μᾶς καταστήσουν κοινωνίαν «πολυπολιτισμικήν» καὶ «πολυεθνικήν», ὅπως λέγουν. Δηλαδή ἀποβλέπουν οὐσιαστικῶς εἰς τὸ νὰ μᾶς «ἀμερικανοποιήσουν», ἀφοῦ προηγουμένως μᾶς ἀφελληνίσουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀποβλέπει καὶ ἡ διαγραφὴ τῆς ὑπηκοότητος ἀπὸ τὰ νέα δελτία ταυτότητος.

Κοινωνία «πολυπολιτισμική» καὶ «πολυεθνική» δύναται νὰ εἶναι λ.χ. ἡ Εὐρώπη. Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ, ὅμως, ἡ Ἑλλάς, (ἀλλὰ καὶ ἡ κάθε ἐπιμέρους χώρα) πρέπει νὰ ἀμερικανοποιηθῇ; Ἐάν τοῦτο γίνῃ, ποῖος θὰ εἶναι ὁ φορεὺς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐντὸς τῆς Εὐρώπης; Πῶς θὰ σταθῇ ὑγιὲς εἰς ὄργανισμός, ὅταν τὸ κάθε του κύτταρον ἀλλοιοῦται;

Διὰ τῆς διαγραφῆς τοῦ θρησκευματος καὶ τῆς ὑπηκοότητος προετοιμάζεται ἡ διάλυσις τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ τοῦ τόπου ἀπὸ τοὺς ἐντολεῖς τῆς ὑπηκούου εἰς τὸ Ἑβραϊκὸν «λόμπι» Κυβερνήσεώς μας, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν καὶ τὴν ἐντολὴν τῆς διαγραφῆς τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τὰ δελτία ταυτότητος εἰς τὸν κ. Σημίτην. Ποῖος δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἔχωμεν αὔριον Μουσουλμάνους, Ἑβραίους καὶ τίς οἶδε ποίους ἄλλους ἡγέτας εἰς τὸ τιμόνι τῆς χώρας μας; Τί σημαίνει αὐτό; Μήπως ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμά-

των τῆς πατρίδος μας; Κάθε ἄλλο. Σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει ὁ πόνος διά τήν ἑλληνικήν γῆν, τήν πεποτισμένην μέ ἐκατόμβας αἱμάτων διά τήν ἐλευθερίαν μας. Ποῖοι θά ὑπερασπίσουν τά δίκαια τῆς φυλῆς μας; Οἱ ξενόφερτοι καί ἄθεοι, οἱ ἀείποτε ἀπεργαζόμενοι τήν ἐξαφάνισίν μας; Δέν θά ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα συμφορά καί ἀπό ἐκείνας τοῦ παρελθόντος, κατά τὰς ὁποίας ἔθνος ἐπεβίωσεν εἰς μακροχρόνιους δουλείας, χάρις εἰς τήν προσήλωσιν αὐτοῦ εἰς τήν ὀρθόδοξον πίστιν.

Κατ' αὐτῆς, λοιπόν, τῆς πίστεως βάλλουν λυσσῶδως οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἑλλάδος διά νά μή γνωρίζεται ὁ Ἑλλην Ὀρθόδοξος, ἀλλά νά ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τήν χοάνην τῆς πανσπερμίας τῶν ἐθνῶν χωρίς πίστιν καί πατρίδα.

Πῶς λοιπόν θά παραλάβωμεν ταυτότητα, ἡ ὁποία δέν ταυτίζεται μέ τὰ ἰδανικά μας; Διότι ὁ ταυτιζόμενος δέν εἶναι ὁ Ἑλλην, ὁ Ὀρθόδοξος, ἀφοῦ τὰ ἰδανικά του δέν ἀναγράφονται. Θά παραλάβῃ λοιπόν ταυτότητα ἡ ὁποία δέν τόν ἐκφράζει; Ἐδῶ θά πρέπει νά ἀπαντήσῃ τό φρόνημα καί ἡ συνείδησις ἐκάστου Ἑλλήνου. Ἀσφαλῶς καί δέν πρέπει. Ὁχι.

Δέν εἶναι ὅμως μόνον ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευήματος τό ζητούμενον.

Μεῖζον θέμα δι' ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ ἡ ὑπαρξίς εἰς τὰ δελτία τῶν νέων ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666, εἴτε ὑπό τήν μορφήν γραμμωτοῦ κώδικος, εἴτε εἰς τήν μαγνητικήν λωρίδα. Εἰς τήν μαγνητικήν λωρίδα ὑπάρχει, καθὼς λέγουν οἱ εἰδικοί, ἐπίσης γραμμωτός κώδιξ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό συνδυασμόν μαγνητισμένων καί μή μαγνητισμένων γραμμῶν, ὅπως ὁ κοινός γραμμωτός κώδιξ ἀπό μέλανας καί λευκάς γραμμάς. Εἶναι δηλαδή ἀόρατος γραμμωτός κώδιξ, ὁ ὁποῖος ἀντί διά χρώματος σημειοῦται διά μαγνητισμοῦ. Ἡ παράλογος ἐμμονή τῶν κρατούντων νά θέσουν εἰς τὰς νέας ταυτότητας, ὡς κωδικόν τοῦ ὁρατοῦ ἢ ἀοράτου γραμμωτοῦ κώδικος (μαγνητικῆς λωρίδας), τόν ἀριθμόν τοῦ Ἀντιχρίστου, προσβάλλει τήν θρησκευτικήν μας συνείδησιν.

Τρίτος δέ πολὺ σοβαρὸς λόγος εἶναι τό ἠλεκτρονικόν φακέλλωμα, τό ὁποῖον ἐξανδραποδίζει (καθιστᾷ δοῦλον) τόν ἐλεύθερον ἄν-

θρωπον καί τόν καθιστᾷ ὑποτελεῖ εἰς τὰς ποικίλας συμφεροντολογίας τῶν κρατούντων.

Αὐτοί εἶναι οἱ κύριοι λόγοι διά τοὺς ὁποίους ἀρνούμεθα κατηγορηματικῶς τήν παραλαβὴν τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων.

Ὡστε τό κυρίως πρόβλημα δέν εἶναι μόνον τό τί θέλουν νά ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὰ δελτία ταυτότητος, ἀλλά τό τί θέλουν νά προσθῇσιν εἰς αὐτά.

Θά πρέπει λοιπόν ἅπαντες νά ἔχωμεν τεταμένην τήν προσοχήν μας, μή τυχόν αὐριον συμφωνήσῃ ἢ κυβέρνησις εἰς τήν προαιρετικήν ἀναγραφὴν τοῦ θρησκευήματος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅποτε θά ἔχωμεν μίαν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν πανηγυρίζουσαν διά τήν «νίκην» τῆς, ἐνῶ θά ἔχωμεν ἡττηθεῖ μεγαλοπρεπῶς!

Ἡμεῖς θέλομεν νά πιστεύωμεν, ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει καλὰς προθέσεις καί δέν πρόκειται περὶ συμπαιγνίας. Καλόν ὅμως εἶναι νά ἔχωμεν «τὰ μάτια μας ἀνοικτά» διά τό ἐνδεχόμενον νά ὑπάρχῃ σχέδιον παραπλανήσεως τοῦ λαοῦ, πράγμα τό ὁποῖον ἀπευχόμεθα.

Ἐπιπροσθέτως, πέραν τῶν ἐπιβεβλημένων ἐκδηλώσεων διαμαρτυρίας, εἶναι ἀναγκαῖον νά στραφῶμεν πρὸς τόν Χριστόν διά συντόνου προσευχῆς καί ἐμπιστοσύνης. Δέν πρέπει νά ἀφήσωμεν τόν φόβον τοῦ Ἀντιχρίστου νά ἀντικαταστήσῃ τόν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ γεννᾷ ἐλπίδα καί θάρρος, διότι «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰωάνν. Δ' 4).

Ἡ δέ χάρις τοῦ Θεοῦ διά πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, εἴθε νά ἐνισχύσῃ τήν πίστιν μας, διά νά φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς κλήσεώς μας καί ἐξέλθωμεν ἀβλαβεῖς κατὰ τοῦ ἀνακύψαντος πειρασμοῦ.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τό ἐφετινόν Ἀναστάσιμον Μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας, ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη: «Ἐχομεν μίαν τρίπτυχον ἀλήθειαν περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως σαρκαρκομένης θεότητος τοῦ Χριστοῦ...» ἀντὶ τοῦ «περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ σαρκαρκομένου Θεοῦ Λόγου, Ἰησοῦ Χριστοῦ».

«ΚΑΙ Η ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ ΗΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ»

(Από τήν ἀλφαβηταλφάβητο τοῦ Ἀγίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ)

Ο ἄλλος ὁ ἀγώνας τοῦ χριστιανοῦ ἐστιάζεται στό ἐξῆς σημεῖο. Νά καθαρίσει τόν ἑαυτό του ἀπ' τά Πάθη, τά ὁποῖα ἡ φθαρτή καί πεπτωκυία φύση του ἔχει λάβει ὡς κληρονομιά μέσω τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί νά ἀποκτήσει τή χάρη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία θά τόν ὁδηγήσει στήν κατά Θεόν τελείωση, δηλαδή στήν ἀγιότητα. Βεβαιώτατη λύση τῶν ἁμαρτιῶν του καί λύτρωση ἀπό τά πάθη θά ἐπιφέρει ἡ ἀποχή ἀπ' τήν πλεονεξία. Κάθε Χριστιανός, πού ἀγαπάει τόν πλοῦτο, εἴτε τό θέλει, εἴτε ὄχι θά γίνει ἄδικος. Κάθε ἄδικος ὅμως εἶναι ταυτόχρονα καί παράνομος καί βρίσκεται μακριά ἀπ' τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «Πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν καί ὅλων τῶν παθῶν εἶναι ὁ πλοῦτος. Δέν ὑπάρχει τίποτε χειρότερο ἀπ' τή μοχθηρή καί βδελυκτὴ φιλοχρηματία. Ἡ φιλοχρηματία εἶναι λατρεία καί προσκύνηση τῶν εἰδώλων» λέγει ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος (Τιμοθέου Α' στ. 9-10). «Ὅπου εἶναι ἀποθησαυρισμένα τὰ χρήματά μας ἐκεῖ συνεχῶς βρίσκεται καί ἡ καρδιά μας» (Λουκᾶ 18' 13-15).

Δένεται ἡ καρδιά μας μέ τὰ χρήματα, ὅπως ὁ πηλὸς μέ τόν πηλό καί τό χῶμα μέ τό χῶμα. Ἡ φιλοχρηματία εἶναι παντελὴς ἀπιστία πρὸς τόν Θεό ἀφοῦ δέν ἀποδέχεται καθόλου τήν πρόνοιά Του πρὸς ἐμᾶς. Εἶναι περιφρόνηση τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων καί ὁλόκληρης τῆς Γραφῆς παλαιᾶς καί νέας (Ματθ. στ' 19-21). Προφητεύει φορτικά τόν ἐπερχομὸ πείνας καί φοβίζει μέ τή φτώχεια. Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ πάθους τοῦ πλουτισμοῦ εἶναι κακία γεμάτη μέ μέριμνα καί φροντίδα. Προμηνεῦει στό Χριστιανὸν πολλαπλοὺς κινδύνους καί τοῦ ὑποβάλλει διάφορα δεινά. Προμαντεύει τὰ γεράματα καί προφασίζεται διάφορες ἀρρώστιες. Ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους νά ἐργάζονται ἀκατάπαυστα μέρα-νύχτα καί νά ἀγρυπνοῦν ἀκούραστα. Μισεῖ τίς ἀργίες καί ὁδηγεῖ σέ πολλὰ πάθη.

Ποιά εἶναι ὅμως τὰ πάθη στά ὁποῖα μᾶς ὁδηγεῖ ἡ πλεονεξία; Ἄλλους μὲν τοὺς καθιστᾷ πολὺ σφιχτοὺς στά οἰκονομικά καί ἄλλους τό ἀκριβῶς

ἀντίθετο, τοὺς ὁδηγεῖ στή σπατάλη καί τόν υπερβολικὸ καλοζῳισμό, μόνο ὅμως γιὰ τόν ἑαυτό τους καί τοὺς οἰκείους των. Μέ τό πλῆθος τῶν χρημάτων μποροῦμε νά ἱκανοποιήσουμε ὅλες τίς ἡδονές μας οἱ ὁποῖες ἐν τέλει γεννοῦν τό θάνατο τῆς ψυχῆς. Γιὰ νά τό ποῦμε καλύτερα, ἂν ἐρευνήσεις βαθειὰ τή φιλοχρηματία θά διαπιστώσεις, ὅτι εἶναι πράγματι ρίζα ὅλων τῶν κακῶν. Ἡ φιλοχρηματία καί ρυπαρὴ καρδιά δέν ἀγαπάει ἀδελφούς, δέ ντρέπεται οὔτε γνήσιους φίλους. Πάνω ἀπ' ὅλα βρίσκεται τό συμφέρον. Δέν λυπᾶται φτωχοὺς καί συντετριμμένους, δέν ὑπολογίζει οὔτε Θεό οὔτε ἀνθρώπους. Ἀπεναντίας μάλιστα πράττει ὅλα τὰ ἀντίθετα σέ ὁποιαδήποτε εὐκαιρία τοῦ παρουσιαστεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ χρόνο καί τόπο. Ὡ! Χρυσέ πού ἐπιδιώκεις πάντα τό κακό. Πού τολμᾷς καί ἐπιχειρεῖς τὰ πάντα! Πόσες καί πόσες ζημιές δέν προξενεῖς στό γένος τῶν ἀνθρώπων; Πόσους θλάθους δέν ἔγινες αἷτιος στή ζωὴ τους; Καθένας πού σ' ἀγαπάει καί τρέχει νά σ' ἀποκτήσει, στερεῖται τήν αἰώνια δικαιοσύνη καί κερδίζει παντοῖες κολάσεις. Κολάσεις κάθε εἶδους τίς χειρότερες καί μεγαλύτερες. Δέν εἶναι βέβαια ἡ ἀνάγκη τῆς φύσης μας πού μᾶς ἀναγκάζει νά κυνηγοῦμε μέ τόσο πάθος τό χρῆμα, ἀλλὰ ἡ ἐντελῶς μοχθηρὴ καί παράλογη γνώμη μας. Ἄνθρωποι πού ἔχουν ἀποκτήσει τόσα χρήματα πού τοὺς εἶναι ἀρκετά νά ζήσουν πλούσια γενεές καί γενεές, ὄχι μόνο δέν ἀναπαύονται ἀλλὰ ζητοῦν ἀχόρταγα ἀκόμη περισσότερα. Ἐάν ἦταν ἡ ἴδια ἡ φύση μας πού μᾶς ἀνάγκαζε σ' αὐτό τό πάθος ὁ Θεός θά μᾶς συγχωροῦσε διότι θά λάβαινε ὑπόψη τή βία της.

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν διάζεται καί διασταί ἀρπάσουσιν αὐτήν». Στόν διάζοντα τόν ἑαυτόν του ὑπάρχει συγγνώμη ἂν φταίξει, ἀπὸ ἀνάγκη ἀπὸ βία. Πῶς θά ἐπιτύχει ὅμως τή συγγνώμη τοῦ Θεοῦ αὐτός πού πόθησε τὰ περιττά καί ὄχι ἀναγκαῖα. Γι' αὐτό ὁ Κύριός μας ἐντέλλεται νά μὴ δίνονται τὰ ἅγια στοὺς σκύλους, οὔτε οἱ λαμπροὶ μαργαρίτες στοὺς φιλαργύρους χοίρους. Οἱ φιλάργυροι εἶναι λάτρες τῶν

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΩΣ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ

*Λόγος έκφωνηθείς τήν Κυριακήν τῆς Ὁρθοδοξίας
ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Γρηγορίου*

ΜΕΡΟΣ Β'

2) Τό πρῶτο λοιπόν μέσο πού χρησιμοποιοῦσε ὁ Χριστός γιά νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν πίστη ἦταν τό κήρυγμα, τό ἀληθινό, τό ἀγνό καί ἀνόθευτο, πού ἔφερνε στόν ἄνθρωπο τήν μετάνοια καί τοῦ δημιουργοῦσε κατάνυξη ἀλλά καί κουράγιο γιά νά κάνει ἀρχή μετανοίας.

Ὁ Χριστός στήν ἐπί γῆς παρουσία Του χρησιμοποιοῦσε καί ἕνα δεύτερο μέσο, τό θαῦμα. Μέ τό θαῦμα ὁ Χριστός σκοπό εἶχε νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν ἀληθινή πίστη. Ὁ Χριστός δέν ἐκήρυττε μόνον ἀλλά καί συγχρόνως θαυματουργοῦσε. Ἔκανε θαύματα, ὅπως εἶπαμε, ὅχι ὅμως γιά νά δείξει τήν δύναμή Του.

Τά θαύματα τά ἔκανε σέ ἀνθρώπους πού εἶχαν τήν καλή προαίρεση καί διάθεση νά κάνουν ἀρχή μετανοίας. Αὐτούς ἀντιλαμβανόταν ὁ Χριστός, ὡς Θεός, καί γι' αὐτό θαυματουργοῦσε. Ὅταν οἱ γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ζητοῦσαν σημεῖο, δηλαδή νά κάνει θαῦμα μπροστά στά μάτια τους, ὁ Χριστός δέν τό ἔκανε. Δέν τό ἔκανε, ὅχι γιατί δέν μπορούσε, ἀλλά γιατί δέν ἤθελε. Δέν θά τοὺς ὠφελοῦσε, ἀλλά οὔτε καί θά πίστευαν. Εἶναι γνωστή ἡ ἔκφραση τῶν Φαρισαίων, ὅτι μέ τήν βοήθεια καί τήν δύναμη τοῦ Βεελζεβούλ βγάζει τά δαιμόνια ὁ Χριστός (Ματθ. 12,24). Γι' αὐτό λοιπόν ὁ Θεός δέν θαυματουργοῦσε στήν ὁποιαδήποτε στιγμή, ἀλλά μόνον ὅταν ἐπρόκειτο

νά ἔλθουν ἄνθρωποι σέ μετάνοια, νά εἰσαχθοῦν στήν ἀληθινή πίστη.

Αὕτη τήν θαυματουργική χάρη ὁ Θεός τήν ἀπεκάλυπτε τήν στιγμή, πού ἔπρεπε καί θά ὠφελοῦσε. Σήμερα κατὰ τόν ἴδιο τρόπο ὁ Θεός ἀποκαλύπτει τήν χάρη Του σέ ἀνθρώπους πού πραγματικά ἔχουν μετάνοια, δηλαδή θαυματουργεῖ. Αὕτη ἡ θαυματουργική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ φανερώνεται μέ τίς ἱερές εἰκόνες καί τά ἅγια καί ἱερά λείψανα.

Ἐνας ἀπό τοὺς λόγους πού ἔχει ἀφήσει τά ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων, εἶναι γιά νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν πραγματική πίστη. Ἡ θαυματουργική χάρη τῶν ἱερῶν λειψάνων εἶναι ἡ ἴδια τοῦ Χριστοῦ πού θαυματουργοῦσε στήν ἐπί γῆς δράση Του. Ἐπίσης, ὅταν γίνεται θαῦμα ἀπό μιὰ ὁποιαδήποτε εἰκόνα εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια θαυματουργική ἐνέργεια. Τώρα αὕτη ἡ χάρη ἐνεργεῖται μέ πολλούς καί διαφορετικούς τρόπους ἀνάλογα μέ τήν καθαρότητα τῆς καρδιάς τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἡ εἰκονομαχία εἶχε ἀκριβῶς τόν ἀντίθετο σκοπό. Ἀποπροσανατόλιζε τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν πίστη μέ τό σκεπτικό, ὅτι ἀπό τήν στιγμή πού δέν θά ἀποδίδεται σεβασμός στά εἰκονιζόμενα πρόσωπα π.χ. στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν θά ἐνεργοῦσε καί ἡ χάρη τοῦ Χρι-

→ ἰσχυρῶν καί τῶν εἰδώλων. Στά χέρια τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορα βρίσκονται τά πλήθη τῶν χρημάτων καί μ' αὐτά μοιράζει δόξα καί δύναμη. Μέ τή δύναμη τοῦ χρυσοῦ συντρίβει πόλεις, χωριά, ἡγεμόνες καί δυνάστες. Γεμίζει ὅλη τήν κτίση μέ μάχες, πολέμους καί σφαγές ἀπ' τήν ἀρχή τοῦ κόσμου μέχρι σήμερα. Πράγματι, δέν ὑπάρχει, ἄλλο κακό χειρότερο τῆς φιλοχρηματίας. Ὅταν μιλάει ὁ χρυσός σταματοῦν τά πάντα κι ὅλα γίνονται ὑπάκουα γρήγορα. Εὐκόλα πείθει τοὺς ἀνθρώπους ἔστω κι ἂν δέν ἔχει λαλιά. Τούς

ἀσόφους τοὺς κατασταίνει σοφοὺς, τοὺς ἀλάλους εὐλάλους καί τοὺς ἀνοήτους νοήμονες. Συλλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους σάν πουλιά στήν παγίδα καί προετοιμάζει τήν ἀνθρωπότητα γιά τή μεγαλύτερη καί τελευταία πτώση της.

Ἄς ἀποφεύγουμε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὀλοκληρωτικά τόν πειρασμό τοῦ χρήματος καί θά ζήσουμε εἰς τοὺς αἰῶνες. Διαφορετικά, ἐάν πράξουμε τό ἀντίθετο, εἶναι φανερό καί σέ σένα καί σέ ὅλους τί θά συμβεῖ.

Τοῦ συνεργάτου μας «Φιλήμονος»

στοῦ θεραπευτικῶς. Οἱ εἰκονομάχοι δέν ἀπέρριπταν μόνο τίς ἱερές εἰκόνες. Ἐκαίγαν, πέταγαν στήν θάλασσα, στά ποτάμια, καί σέ ὅσά ζῶντά ἱερά λείψανα. Ἡ Ἐκκλησία ζοῦσε τήν ἐμπειρία τῶν διωγμῶν τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς.

Στήν ἐποχή τῆς εἰκονομαχίας ὁ Θεός ἐνεργοῦσε θαυματουργικῶς μέ τίς ἱερές εἰκόνες πολύ ἔντονα ἀκόμα καί σέ Ἰουδαίους σέ στιγμές ἀσέβειας πάνω σέ ἱερές εἰκόνες. Ἀξίζει τόν κόπο ν' ἀκούσουμε ἕνα γεγονός.

Κάποιος χριστιανός πούλησε τό σπίτι του σ' ἕναν Ἑβραῖο. Ὅταν ἄδειασε τό σπίτι ξέχασε νά πάρει μιᾶ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού ἦταν κρεμασμένη ἐπάνω στόν τοῖχο. Ὁ Ἑβραῖος δέν τήν εἶχε δεῖ. Τόν ἐπισκέφθηκε κάποιος φίλος του Ἑβραῖος καί αὐτός, τήν εἶδε καί τόν ἐρώτησε, γιατί ἔχει τήν εἰκόνα ἐκεῖ. Ὁ Ἑβραῖος ὀρκιζόταν, ὅτι γιά πρώτη φορά ἔβλεπε τήν εἰκόνα.

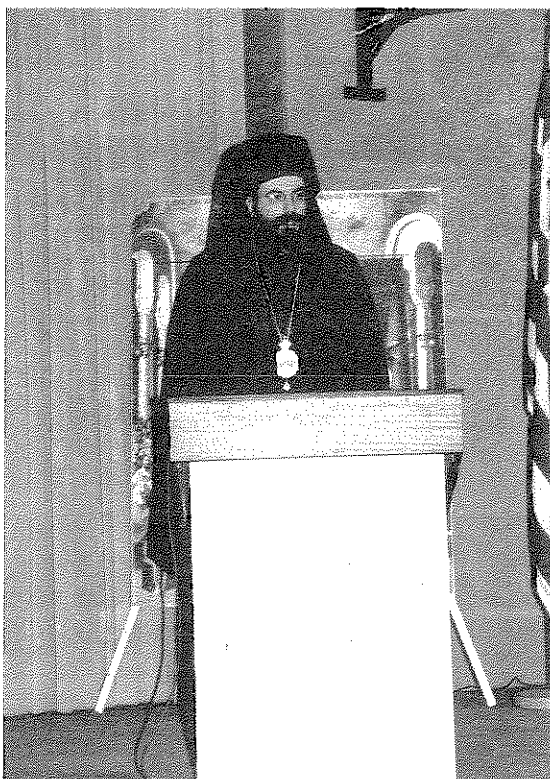
Ὁ φίλος του δέν τόν πίστεψε, τόν κατήγγειλε στήν συναγωγή καί κατόπιν ἀντιπροσωπεῖα αὐτῆς πῆγε στό σπίτι τοῦ Ἑβραίου τόν ἔκαναν ἀποσυνάγωγο, πῆραν τήν εἰκόνα καί ἄρχισαν νά φτύνουν ἐπάνω σ' αὐτήν, νά κάνουν ἀσχημίες καί ἐν ὀλίγοις ἔκαναν τήν ἀναπαράσταση τῆς Σταύρωσης. Τήν στιγμή ὅμως πού κάρφωσαν τήν λόγχη ἐπάνω στήν εἰκόνα, εὐθύς ἔτρεξε αἷμα καί

λειψάνων, καί συγκεκριμένα ἀπό ποῦ πρωτοεῖσῃθη ἡ νοθεία τῶν ἱερῶν λειψάνων.

Ἡ νοθεία τῶν ἱερῶν λειψάνων ξεκίνησε ἀπό τήν δύση σχεδόν ἀμέσως μετά τό 1054. Τότε πού ἔγινε ὀριστικά ἡ ἀποκοπή τῶν δυτικῶν ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ δυτικοί καί συγκεκριμένα οἱ Φραγκολατίνοι, πού δέν εἶχαν ὑπόψιν τους τήν Παράδοση περί τῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρώπου, ἔπαψαν νά ἔχουν ἁγίους καί κατὰ συνέπειαν ἱερά λείψανα.

Ἕνας ἀπό τοὺς λόγους πού ὁδήγησε τοὺς δυτικούς νά κάνουν τίς σταυροφορίες, ἦταν νά κλέβουν τά ἱερά λείψανα, πού εὐρίσκοντο στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ταυτόχρονα ὅμως ξεκίνησε ἕνα ἐμπόριο ἱερῶν λειψάνων, χωρίς βέβαια κανέναν ἱερό σκοπό. Διαμέλιζαν ἱερά λείψανα καί ἔκαναν μοιρασιά τί θά πάρει ὁ καθ' ἕνας. Ἄλλος τήν τίμια κάρα, ἄλλος τά χέρια, ἄλλος τοὺς σπονδύλους, ἄλλος τά πόδια.

Καί ἀποτέλεσμα; Οἱ περιγραφές νά ἀγγίζουν τά ὅρια τῆς ὑπερβολῆς καί τῆς ἀσέβειας. Λέγουν, ὅτι σώζονται 26 κεφαλές τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ, 10 τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Πρόδρομου, 6 τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα καί 17 χέρια του, 30 σώματα τοῦ ἁγίου Παγκρατίου, 3 σώματα τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, καί 6 κεφαλές του, ἂν καί εἶναι

Ὁ ὁμιλητής θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος

γνωστόν ὅτι καταφαγώθηκε ἀπό τά λιοντάρια καί πολλά ἄλλα φαιδρά ὅπως φτεροῦγες ἀγγέλων καί πολλά ἄλλα.

Αὐτό δηλώνει κατὰ πόσον ἔχουν προχωρήσει στήν ἀπάτη καί στήν πλάνη. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τίς ἱερές εἰκόνες. Παρουσιάζουν δῆθεν ὅτι ἡ εἰκόνα θαυματουργεῖ μέ διάφορες ψευτοαπάτες. Ἐφιστοῦμε τήν προσοχή στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας σέ ὅτι εἰσάγεται ἀπό τήν δύση καί κυρίως στήν δυτική νοοτροπία αὐτή.

Συνοψίζοντας τά ὅσα εἶπαμε ὁ Θεός μέ τά θαύματα μέσω τῶν ἁγίων καί ἱερῶν εἰκόνων καί λειψάνων φέρνει τόν ἄνθρωπο κοντά Του, ἀνά-

Κατά παρόμοιο τρόπο θαύματα γινόντουσαν μέ τά ἅγια καί ἱερά λείψανα. Ἄνθρωποι θεραπεύονταν ἀπό διάφορες ἀσθένειες.

Δέν θά ἐπεκταθοῦμε στά θαύματα τῶν ἱερῶν λειψάνων πού γίνονται καί σήμερα, ἀλλά θά ἤθελα νά σταθοῦμε λίγο στήν νοθεία τῶν ἱερῶν

λογα βέβαια μέ τήν πνευματική κατάστασή του καί εάν ἔχει μαλακή καρδιά καί καλή προαίρεση. Καί, όταν λέμε ὁ Θεός προσπαθεῖ νά φέρει τόν ἄνθρωπο κοντά Του, ἐννοοῦμε νά τόν φέρει στήν ἀληθινή πίστη.

Ὅταν τελικά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε κάνει ἔργα, ἔργα μετανοίας καί συγχρόνως ἐφαρμόζει στήν ζωή του τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου, γιά νά καθαρίσει τήν καρδιά του ἀπό τά πάθη καί τίς ἀμαρτίες. Ὁ Ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος ὅταν λέει «πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἐστί» (Ἰάκ. β' 26) ἐννοεῖ, ὅτι δέν ἀρκεῖ νά λέμε ὅτι πιστεύουμε στό Χριστό, ἀλλά νά κάνουμε ἔργα προσωπικῆς θεραπείας. Αὐτό λένε καί οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Πρέπει πρωτίστως νά θεραπευθοῦμε ἐμεῖς προσωπικά ἐφαρμόζοντας ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου καί ὄχι μόνον αὐτές πού θέλουμε, καί συγχρόνως νά καλλιεργοῦμε ὅλες τίς ἀρετές, ὅπως ταπείνωση, ἐλεημοσύνη ἀκτημοσύνη, νά ἀγαποῦμε τόν συνάνθρωπο χωρίς νά ἀφήνουμε καμιά ἀρετή πού νά μήν τήν πραγματοποιοῦμε.

Αὐτά εἶναι τά ἔργα, πού πρέπει νά κάνουμε. Τά ἔργα πού ὁδηγοῦν σέ προσωπική θεραπεία καί ἐσωτερική μεταμόρφωση. Τά ἔργα ἐκεῖνα πού ὁδηγοῦν τόν ἄνθρωπο στήν προσωπική ἀνάσταση καί στήν ἐγκατάλειψη τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ του.

Δυστυχῶς ὁμως, ὅταν δέν ὑπάρχει ἀγώνας ἐναντίον τῶν παθῶν καί κυρίως ἐναντίον τοῦ ἐωσφορικοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὁ ἄνθρωπος τυφλώνεται καί ἀδυνατεῖ πλέον νά δεῖ τήν προσωπική του ἀσθένεια καί πόρωση. Ὁ ἄνθρωπος ἐσωτερικά διασπᾶται καί τόν κόσμο γύρω του τόν ἐρμηνεύει μέ ἓνα ἀρρωστημένο μάτι. Τά κενά πού τοῦ δημιουργοῦνται, ἀναπληρώνονται μέ τήν ἔπαρση καί φτάνει στό σημεῖο νά ἐρμηνεύει καί τήν Ἁγία Γραφή λανθασμένα.

Οἱ δυτικοί, ὅταν λένε «πίστις ἄνευ ἔργων νεκρά ἐστί», δέν ἐννοοῦν ἔργα θεραπείας τοῦ ἑαυτοῦ, ἀλλωστε δέν καταλαβαίνουν τέτοια πράγματα. Ἐννοοῦν ἔργα ἱεραποστολῆς, νά προσφέρουμε ὑπηρεσίες στόν συνάνθρωπο ἀνεξάρτητα ἂν ἔχουμε πρῶτα καταλάβει ἢ ὄχι τόν ἑαυτό μας καί τόν ἔχουμε καλλιεργήσει πνευματικά. Θά μοῦ πεῖτε, καλὰ δέν πρέπει νά γίνονται ἱεραποστολές καί φιλανθρωπικά ἔργα; Βεβαίως, καί πρέπει καί ἐπιβάλλεται. Καί λέμε τά ἐξῆς. Ὅσο ἐπιβάλλονται οἱ ἱεραποστολές καί τά φιλανθρωπικά ἔργα, ἄλλο τόσο ἐπιβάλλεται καί ἡ προσωπική θεραπεία.

Ἐνα παράδειγμα. Ὁ Μ. Βασίλειος ἔκανε πολλά κοινωνικά καί φιλανθρωπικά ἔργα. Πρῶτα ὁμως, ἔγινε ἀσκητής, καθάρισε τήν καρδιά του ἀπό τά πάθη καί τίς ἀμαρτίες καί μετά εἶχε τήν φώτιση ἀπό τόν Θεό νά κάνει αὐτά τά φιλανθρωπικά καί κοινωνικά ἔργα.

Εάν ὁ ἄνθρωπος παραμένει μόνον στά ἐξωτερικά ἔργα φιλανθρωπίας καί δέν κοιτάει πῶς θά θεραπεύσει τόν ἑαυτό του, τότε αὐτός ὁ ἄνθρωπος θά ζεῖ σέ μιά φαντασίωση καί σέ ἓναν κόσμο ὑποκρισίας. Θά νομίζει ἐπειδή ἔκανε κάποιο κοινωνικό ἔργο αὐτομάτως ἀπαλλάχθηκε καί ἀπό τά πάθη του.

Γι' αὐτό λοιπόν χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ἄλλο ἐξωτερικά ἔργα ἱεραποστολῆς καί ἄλλο ἔργα ἐσωτερικῆς κάθαρσης καί θεραπείας. Ὅταν λέμε, ὅτι πιστεύουμε στόν Χριστό, ταυτόχρονα κάνουμε ἀγώνα προσωπικῆς κάθαρσης καί θεραπείας. Ὁ ἀγώνας αὐτός πού γίνεται ἀπό τόν ἄνθρωπο, γίνεται ἐπειδή πιστεύει. Καί αὕτη ἡ πίστη εἶναι πού καταξιώνει τόν ἄνθρωπο στήν σωτηρία.

Αὐτήν λοιπόν τήν πίστη οἱ Πατέρες τήν ὀνομάζουν πρώτη πίστη, πίστη εἰσαγωγική, ἢ πίστη ψιλή. Ὅταν μιλοῦν οἱ Πατέρες γιά τήν πίστη τήν διακρίνουν σέ δύο εἶδη. Τήν πρώτη, ὅπως εἶπαμε, τήν εἰσαγωγική καί τήν δεύτερη, πού τήν ὀνομάζουν τέλεια πίστη, καί διαφορετικά, σώζουσα πίστη, δηλαδή πίστη πού μᾶς σώζει, πίστη πού πρέπει νά ἀποκτήσουμε γιά νά σωθοῦμε.

Ἄλλο εἶναι ἡ πρώτη πίστη ἢ εἰσαγωγική, πού μᾶς δείχνει τόν τρόπο πῶς θά θεραπευθοῦμε, μᾶς δείχνει τί εἶδους φάρμακα πρέπει νά πάρουμε γιά νά θεραπευθοῦμε, καί ἄλλο εἶναι πίστη τέλεια, πού εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς θεραπείας, δηλαδή ἡ υγεία. Ὅλοι οἱ ἅγιοι, πού ἔφθασαν σ' αὐτήν τήν πίστη τήν τέλεια τήν σώζουσα πίστη, πρῶτα θεραπεύθηκαν μέ τόν τρόπο πού ὑποδεικνύει ἡ πρώτη πίστη ἢ εἰσαγωγική καί μετά ἔφθασαν στήν τέλεια πίστη.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τελικά θεραπευθεῖ, ἀναβαθμίζεται πνευματικά, ἐσωτερικά ἔχει μεταμορφωθεῖ, ἔχει ἀνακαινισθεῖ, ἔχει καθάρισει τό κατ' εἰκόνα του καί κατευθύνεται στό κατ' ὁμοίωσιν. Αὐτό πέτυχαν ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί σ' αὐτό καλούμεθα ὅλοι μας. Νά κάνουμε πράξη βίωμα τήν ἀληθινή πίστη. Ναί νά γίνουμε ἅγιοι. Θά μοῦ πεῖτε: «Δέν εἶναι γιά μᾶς αὐτά τά πράγματα, αὐτά εἶναι γιά τοὺς ἀσκητές».

Ἀπαντοῦμε. Μιά ἐντολή τοῦ Θεοῦ λέει τό

ἐξῆς: «ἅγιοι γίνεσθε διότι ἅγιος εἰμί ἐγώ». Αὕτῃ ἡ ἐντολή Του ἰσχύει γιά ὅλους μας, λαϊκοὺς, μοναχοὺς καί κληρικοὺς. Ξέρετε γιατί τό λέει σέ μᾶς ὁ Θεός; Γιατί μπορούμε. Ναί, ἔχουμε τήν δυνατότητα νά γίνουμε ἅγιοι, νά γίνουμε κατὰ χάριν Θεοί. "Ἀλλωστε γι' αὐτό τόν λόγο ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν Θεό. "Ἐγινε κατ' εἰκόνα καί κατ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Καί ὅταν τελικά τό κατορθώσουμε, ἀδελφοί μου, δηλαδή νά γίνουμε ἅγιοι, ὅπως μᾶς δίνει ἐντολή ὁ Χριστός, θά γίνουμε πιο κοινωνικοί, θά μπορούμε νά ἀντιμετωπίζουμε μέ ὑγιή τρόπο τά προβλήματα τῆς καθημερινότητας. Θά βρίσκουμε τρόπους νά προσεγγίζουμε τόν συνάνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἂν ὁ συνάνθρωπος λέγεται σύζυγος, ἐργοδότης, φίλος. Αὐτό προσπαθεῖ νά ἐπιτύχει ἡ Ἐκκλησία. Νά κάνει κοινωνίες, πού νά λειτουργοῦν σωστά. Γι' αὐτό θεραπεύει τόν πεπτωκότα ἄνθρωπο. Ἡ Ἐκκλησία αὐτό ἔχει ἀποστολή: νά μεταμορφώνει τό σήμερα καί τήν καθημερινή μας συμπεριφορά χωρίς νά ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτική καί τήν μεταφυσική.

"Ὅταν ἐμεῖς ἐφαρμόζουμε τήν ὀρθή πίστη ὡς βίωμα στήν ζωή μας, δέν θά ἔχουμε νά ζηλέψουμε τίποτα ἀπό τοὺς ἑτεροδόξους, πού σήμερα οἱ Ὀρθόδοξοι δέν τοὺς δεχόμαστε στό δόγμα, ἀλλά τοὺς ἀντιγράφουμε στήν πράξη. Δυστυχῶς τοὺς μιμούμεθα στόν τρόπο τῆς ζωῆς καί στήν καθημερινή μας συμπεριφορά. Αὐτό εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο, γιατί τόν ἄνθρωπο τόν ἀποπροσανατολίζει ἀπό τήν προσωπική του θεραπεία καί σωτηρία.

"Ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι ἐφαρμόζουμε τήν ὀρθή πίστη ὡς βίωμα, ἡ Ἐκκλησία δέν θά ἀντιμετωπίζει προβλήματα, ὅπως σχίσματα καί αἱρέσεις. Αὐτά τά προβλήματα παρουσιάζονταν στό παρελθόν, ἀλλά καί σήμερα, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος δέν εἶχε ὡς βίωμα τήν ὀρθή πίστη.

"Ὅταν ἐμεῖς ἐφαρμόζουμε τήν ὀρθή πίστη ὡς βίωμα, τότε νά εἶστε σίγουροι, ἀδελφοί μου, αὐτό εἶναι τό πιο σημαντικό, ὅτι θά ἀποκτήσουμε τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού εἶναι χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, πίστη, πραότητα. Θά ἀποκτήσουμε καί τό πιο κορυφαῖο, τήν ἀγάπη. Τήν ἀγάπη, πού "οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς". Τήν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, πού εἶμαι ἕτοιμος νά θυσιάσω τόν ἑαυτό μου γιά τόν ἀδελφό μου. Εἶμαι πρόθυμος νά πάρω τήν δική του θέση καί νά τοῦ δώσω τήν δική μου. Πραγματικά, πόσο λείπει αὐτή ἡ ἀγάπη σήμερα καί πόσο εἶναι ἀναγκαῖα! "Ὅμως τήν ἀγάπη δέν τήν συναντοῦμε εὐκολα σήμερα.

Ξέρετε γιατί; Γιατί ἐμεῖς δέν ἐφαρμόζουμε τήν σωστή πίστη στήν ζωή μας.

Τό παρήγορο εἶναι, ὅτι ἡ χριστιανική ἀγάπη πού λείπει ἀπό τοὺς περισσοτέρους, εὐτυχῶς διασώζεται στοὺς λίγους, καί κυρίως στοὺς μοναχοὺς καί τοὺς ἀσκητές πού βρίσκονται στόν Ἅγιον Ὅρος καί σέ ἄλλα μέρη ἀσκήσεως.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀγάπη νοθεύεται σήμερα. Ὁ διάβολος μέ πάθος τήν πολεμᾷ. Διότι ἀγάπη ἴσον Χριστός καί ἀλήθεια.

Σήμερα ἀκοῦμε τήν λέξη ἀγάπη μέ τήν διάσταση τῆς οἰκουμενικῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. "Ὅλα τά θρησκευάματα ἐκφράζουν μία ὑποκειμενική ἀγάπη καί ἀλήθεια. Τό τί εἶναι ὁ Χριστός ἡ Παναγία καί οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἀκούσουμε ἴσως καί περισσότερες γνώμες ἀπό ὅσες θρησκείες ὑπάρχουν.

Μία ἄποψη πού ἐπικρατεῖ λέει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ἡ οἰκουμενική, καί ὅλα τά θρησκευάματα εἶναι ἐπιμέρους ἀλήθειες. Ἐάν ἀκούσω λ.χ. τή γνώμη ὅτι οἱ εἰκόνες δέν τιμῶνται καί δέν προσκυνοῦνται, ἢ ὅτι τά ἱερά λείψανα εἶναι ἀπάτες, ὅπως λένε οἱ προτεστάντες, αὐτό εἶναι κατ' αὐτοὺς μία ἐπιμέρους ἀλήθεια. Βλέπετε ἀδελφοί μου; "Ὅταν κάποιος ξεκόβεται ἀπό τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας πολλές φορές ἀδυνατεῖ νά μᾶς πείσει καί λογικά, γιά νά μὴν ποῦμε ὅτι ὁ νοῦς του πάσχει.

Ἐμεῖς ἂς εὐχηθοῦμε ὅσοι βρίσκονται μέσα σέ αὐτό τό δίχτυ, ν' ἀποκοποῦν ἀπ' αὐτές τίς ὑποκριτικές ἀγαπολογίες καί εἰδικότερα ἂς εὐχηθοῦμε αὐτό στοὺς ἡγήτορες τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς προσευχόμεθα ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλά συγχρόνως προσπαθοῦμε νά ἐνημερώσουμε αὐτόν τόν κόσμο καλοπροαίρετα λέγοντας: «Προσοχή στήν ὑποκριτική ἀγάπη, διότι μέσω αὐτῆς σκεπάζουν τήν ἀλήθεια καί ἓνα παράδειγμα. Οἱ ἡγήτορες τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας δέν διακρίνουν τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἀλλά πολλές».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀδυνατοῦν νά καταλάβουν τήν διαφορά τοῦ καλοῦ γιατροῦ πού θεραπεύει, μέ τόν καμπογιαννίτη πού προσθέτει ψυχολογικά προβλήματα.

Ἐμεῖς σέ ὅλους αὐτοὺς ἀπαντᾶμε τά ἐξῆς: Κάθε θρησκεία εἶναι μία ἀσθένεια καί ἡ θεραπεία αὐτῆς εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία. Λοιπὸν τό νοσοκομεῖο πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τοὺς περιμένει νά τοὺς θεραπεύσει ἀρκεῖ καί μόνον νά κάνουν μετάνοια.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ περιμένει ὄχι μόνον αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπό τό 1924, ἀλλά ὅλους αὐτούς πού προσφάτως ἀπεκόπησαν. Ἐδῶ στόν χώρο αὐτό δημοσιῶς ἡ Ἐκκλησία μας τό λέει μέ δυνατή φωνή. Ναί, περιμένουμε τήν ἔνταξή τους στήν Ἐκκλησία μας. Ναί, ἡ Ἐκκλησία μας μέ τά φιλόστοργα φτερά της θά ἀγκαλιάσει καί τό τελευταῖο ἀμαρτωλό. Ναί, ἡ Ἐκκλησία μας θά τοὺς προσφέρει τήν ἀγάπη, θά βάλει λάδι στίς πληγές τους καί μετὰ θά τοὺς ἀναστήσει.

Ναί, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία μας, γιά νά δείξει αὐτό τό μεγαλεῖο της, περιμένει ἕνα πράγμα πού εἶναι αὐτονόητο, κάτι πού δέν στοιχίζει, κάτι πού δέν χρειάζεται πολύ χρόνο. Περιμένει τήν **εἰλικρινή τους μετάνοια** καί συγνώμη.

Ποιό παιδί ζήτησε συγνώμη καί ὁ πατέρας του τήν ἀρνήθηκε; Ἡ χαρά τῶν ἀγγέλων εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή ὅσων ξέφυγαν ἀπό τόν πατέρα καί ἀπό τήν κεφαλή τῆς Συνόδου μας, ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομο. Νά εἴστε σίγουροι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὅλους θά τοὺς θεραπεύσει καί μάλιστα μέ δύο τρόπους. Ἄλλους μέ τήν ἀκρίβεια τῶν κανόνων καί ἄλλους μέ τήν οἰκονομία. Ἄλλωστε αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας. Νά θεραπεύει τόν ἄνθρωπο.

Βλέπετε ἀδελφοί μου πόσο σημαντικό εἶναι νά διατηροῦμε τήν σωστή πίστη καί νά ἐφαρμόζουμε τήν σωστή πράξη; Μόνον τότε μπορούμε νά μιλάμε γιά προοπτικές στό μέλλον. Μόνον τότε θά ὑπάρξουν θετικές λύσεις στά προβλήματα πού θά προκύπτουν στήν καθημερινότητα τῆς ζωῆς μας.

Τέλος θά ἤθελα νά κάνουμε μιά μικρή ἀνακεφαλαίωση, ἕνα μικρό σχῆμα, κάτι πού νά θυμόμαστε φεύγοντας ἀπό δῶ.

Ὁ Θεός καλεῖ στήν ἀληθινή πίστη τόν ἄνθρωπο, ἐάν βέβαια τό θέλει αὐτός, μέ τό κήρυγμα καί μέ τά θαύματα. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος πιστέψει στόν Χριστό, τότε ξεκινάει τά ἔργα τῆς προσωπικῆς του θεραπείας καί ὅταν θεραπευθεῖ γίνεται ἅγιος, γίνεται ὁ κανονικός ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Μέ μιά προϋπόθεση. Νά κάνει τήν ἀληθινή πίστη βίωμα στήν ζωή του. Καί ὅταν γίνει αὐτό τότε εἶναι Ὁρθόδοξος καί τότε θά μιλάμε γιά τήν Ὁρθοδοξία ὡς πίστη καί βίωμα.

Δέν πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε μόνον νά εἴμαστε καλοί καί εὐσεβεῖς χριστιανοί, «τά καλά

παιδιά τοῦ Θεοῦ». Δέν εἴμαστε δημιουργημένοι γιά μικρά καί ἐπιφανειακά ἔργα. Ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν δημιουργία του εἶναι γεννημένος γιά ὑψηλούς στόχους καί μεγάλες ἐπιδιώξεις. Ἐπλάσθη γιά νά γίνει κατὰ χάριν Θεός.

Αὐτό εἶναι τό ἔργο μας ὡς Ἐκκλησία. Νά γίνονται οἱ ἄνθρωποι ἅγιοι, νά γίνονται κατὰ χάριν θεοί.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, εὐχρηθεῖτε σᾶς παρακαλῶ ἐμεῖς οἱ νεώτεροι Ἐπίσκοποι νά σταθοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς πού ἐσεῖς οἱ παλαιότεροι μᾶς ἀναθέσατε στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Νά σταθοῦμε ἀκέραιοι στό καθῆκον μας καί στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί τό σπουδαιότερο. Νά εἴμαστε ἀκατάκριτοι ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως.

Καί ἐσεῖς ἀδελφοί μου θέλω νά προσευχηθεῖτε γιά ὅλους ἐμᾶς. Νά σταθοῦμε δίπλα σας, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι μέ τοὺς πρώτους χριστιανούς. Οἱ μέν Ἀπόστολοι ἐθεράπευον μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ οἱ δέ χριστιανοί ἐδέχοντο τήν θεραπεία μέ ταπείνωση.

Καί κάτι ἀκόμα. Εἶπαμε ὅτι ὅλοι μας θέλουμε νά θεραπευθοῦμε, ν' ἀγωνιστοῦμε νά γίνουμε ἅγιοι καί ἐσεῖς οἱ λαϊκοί καί ἐμεῖς οἱ κληρικοί. Ὁ ἀγώνας αὐτός εἶναι δύσκολος. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θά μᾶς βοηθάει, ἀλλά ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι θά κάνουμε λάθη, γιατί εἴμαστε ἄνθρωποι καί ἐμεῖς καί ἐσεῖς. Ἐνα πράγμα πρέπει νά κάνουμε. Ὄταν δοῦμε νά σφάλει ὁ συνάνθρωπός μας ἅς δείξουμε τήν ἀγάπη πού «οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς». Καί, ὅταν θά προσφέρουμε αὐτήν τήν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, ἅς λέμε στόν ἑαυτό μας τά γνωστά σέ ὅλους μας λόγια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς: «Ναί Κύριε Βασιλεῦ δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τά ἐμά πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφό μου».

Ναί Κύριε καί Βασιλέα μου φώτισέ με νά κοιτάω τά δικά μου λάθη καί νά μήν κατακρίνω τόν ἀδελφό μου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νά συμμετάσχουν εἰς τά τμήματα κατάρτισεως Ἱεροψαλτῶν καί Κατηχητῶν νά ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μέ τά γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τῆν ὁργάνωσιν τῶν τμημάτων εἰς τό τηλ. 5245137.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χειροτονία Ίεροδιακόνου - Ίερομονάχου

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων 1η Μαΐου (Π.Η.) εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, τῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας, ἐχειροτόνησεν εἰς Ἱεροδιάκονον τὸν π. Νικόδημον Ἐσφιγμένιτην.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν παραπλευρῶς διακρίνονται (ἐξ ἀριστερῶν): ὁ ἱερομόναχος Νεκτᾶριος, ὁ ἱερομόναχος Γερόντιος, ὁ νεοχειροτονηθεὶς, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος.

Τὴν ἐπομένην, ἐορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ π. Νικοδήμου εἰς Ἱερομόναχον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν κατωτέρω διακρίνονται ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Πειραιῶς κ. Γερόντιος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὁ νεοχειροτονηθεὶς, ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου κ. Μεθόδιος καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Ταυλάριος.

Τὴν Δευτέραν 2 Μαΐου (Π.Η.) κατὰ τὴν πανηγυρίν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν ἐτελέσθη πολυαρχιερατικὸν συλλειτουργὸν μέ τὴν συμμετοχὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου καὶ τῶν Ἀρχιερέων Χίου κ. Στεφάνου, Πειραιῶς κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, Μαραθῶνος κ. Φωτίου καὶ 14 ἱερέων.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμῶνυμος Ἱ. Ναός εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς. Ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Παρέστησαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, Πειραιῶς κ. Γερόντιος, καὶ ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Ἀπὸ τὴν ἀρτοκλασίαν τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίων Πατέρων Παιανίας. Εἰς τὸ μέσον ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον, Πειραιῶς κ. Γερόντιον καὶ δωδεκάδος ἱερέων.

Ἀπό τήν περιφορὰν τῆς Εἰκόνης κατὰ τήν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Λεβαδείας. Εἰς τό μέσον ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ἐν μέσῳ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ἀδριανοῦ πρώην Σιναΐτου καί π. Χριστοδούλου Καραΐσκου.

Ἀπό τήν λιτάνευσιν τῆς ἱ. εἰκόνης εἰς τόν Ἑσπερινόν τῆς πανηγύρεως τοῦ ἱ. ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης (28-6-2000), ὅπου διακρίνονται οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος καί Χριστιανουπόλεως Γρηγόριος ἐν μέσῳ τῶν ἱερέων.

Ἀπό τήν ἐορτήν τῶν Χιοπολιτῶν πατέρων εἰς τήν ἱ. μονήν Ἀγίου Μηνᾶ Ἀνθούσης τήν Κυριακὴν 3-7-2000 (Δ' Ματθαίου). Διακρίνεται ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Δαμασκηνός καί ὁ πρεσβύτερος π. Θεόδωρος.

ΠΕΝΘΗ

Στίς 14 τοῦ μηνός Ἰουνίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ Μαρία Μαρκοπούλου ἡλικίας 64 ἐτῶν, μήτηρ τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου.

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξε γόνος χριστιανικῆς οἰκογενείας μεταδίδουσα εἰς τὰ τρία τέκνα της τὴν ζέσιν καὶ τὴν φλόγα τῆς πίστεώς μας. Ἀνθρω-

πος μέ πλούσια χαρίσματα ἀγάπης, φιλοξενίας, ταπεινότητος καὶ μεγάλης ὑπομονῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας ἐκφράζει τὰ θερμὰ συλληπητήριά της εἰς τὸν θεοφιλέστατον κ. Γρηγόριον καθὼς ἐπίσης εἰς τὸν σύζυγόν καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα της.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλλη εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας παρουσία ἑπτὰ Ἀρχιερέων καὶ πολλῶν Ἱερέων οἱ ὅποιοι αὐθορμήτως προσῆλθον.

Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἄς ἀναπαυθεῖ εἰς τοὺς κόλπους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκφράζει τὰ βαθύτατα συλληπητήριά της εἰς τὸν ἀπὸ 14ετίας ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, ἰδιοκτησίας τοῦ Σωματείου «Γενικὸν Ταμείον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» Ἀρχιμανδρίτην Νεκτάριον Ἐλευθερίου καὶ

τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς μητρὸς Ἀννης Ἐλευθερίου ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν 14-5-2000 (Π.Η.).

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξε μήτηρ πέντε τέκνων τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψεν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καλωσύνης καὶ ἀγάπης δι' ὅλους ὅσους τὴν ἐπλησίαζον. Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐγένετο τὴν ἐπομένη 15-5-2000, ἡ δὲ ταφὴ ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸν Γ' Νεκροταφεῖον Νικαίας.

Εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν καὶ δύναμιν εἰς τοὺς οἰκείους της, ὁ δὲ Κύριος τῆς δόξης ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν της ἐν χώρᾳ δικαίων.

Ἐξεδήμησεν ἡ μακαριστὴ ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΩΣΤΑ τὸ γένος Μαγκλάρα

Τὴν 19ην Ἀπριλίου / 2 Μαΐου ἐξ ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν κατόπιν ἀσθενείας. Ἡ κ. Καλλιόπη ἐγεννήθη τὴν 15ην Αὐγούστου 1915 εἰς τὸ χωρίον Συρράκο Ἰωαννίνων. Ὑπανδρεύθη τὸ ἔτος 1934 τὸν Κων/νο Κώστα ἀπὸ τὴν Φιλιππιάδα Πρεβέζης, καὶ ἔκτοτε ἔζησε ἐκεῖ. Ἀπέκτησε ἑπτὰ παιδιά, 15 ἐγγόνια καὶ 14 δισέγγονα ἕως τῆς σήμερον.

Ἡ ἀείμνηστος ἐγνώρισε ἀλλὰ καὶ ἐνστερνίστηκε τὸ πάτριον ἐορτολόγιον, ἀπὸ τὰ πρῶτα ξαδέλφια τῶν πεθερικῶν της ὀνόματι Τρακαλιάνοι. Ὁ ἓνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Γεώργιος, πού μετέδωσε τὸ πάτριον καὶ στὰ πεθερικά της, ἀξιώθηκε καὶ ἔγινε μοναχὸς ζηλωτὴς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ ἐκδημήσασα διῆλθε τὴν ζωὴν της ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεφύτευσεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστην καὶ εὐσέβειαν. Αὕτη μετεῖχε ἐνεργῶς τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὰς δυσκολίας ἕνεκα τοῦ σκληροῦ διωγμοῦ τοῦ πατρίου εἰς τὴν Ἠπειρον ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλλείψεως Ἐκκλησίας τοῦ πατρίου εἰς αὐτήν. Ἡ ὅλη ἐνάρετος αὐτῆς πολιτεία, ὁ ἔνθεος ζήλος της πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἡ ὁλόψυχος αὐτῆς ἀγάπη πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν ὑπῆρξεν πράγματι ἀξιοθαύμαστος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μετὰ τὸν γάμον της τὸ 1934, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἠπείρου πέρασαν σκληροὺς διωγμούς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον, ἀπὸ τὸν ἐκεῖ νεοημερολογίτη Δεσπότη Ἀρτης, Ἰωαννίνων καὶ μετέπειτα Ἀθηνῶν Σπυρίδωνα Βλάχον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ μετακινήσεις τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων τοῦ πατρίου πρὸς τὴν Ἠπειρὸν ἦσαν ὄχι μόνον δύσκολες ἀλλὰ καὶ πολὺ σπάνιες. Ἀλλοτε μὲν ταξίδευαν νύκτα διὰ νὰ μὴν γίνουν ἀντιληπτοὶ καὶ ἀκολουθῶς συλληφθοῦν, δαρθοῦν, μετὰ ἀποσχηματισθοῦν καὶ φυλακισθοῦν. Ἀλλοτε δὲ ταξίδευαν κρυφὰ τυλιγμένοι μέσα στοὺς μουσαμάδες τῶν φορητῶν αὐτοκινήτων ὅπως συνέβαινε καὶ μετὰ τὸν ἐκ Δημητσάνης εὐλαβεστάτο Ἱερέα π. Ἡσύχιον Καρδάση, περὶ τὸ ἔτος 1947. Ὅλα αὐτὰ καὶ περισσότερα ἀκόμα συνέβαιναν μέχρι τὰ μέσα περίπου τῆς δεκαετίας τοῦ '60.

Αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ λόγος πού ἠνάγκασε τὴν εὐλαβεστάτην Καλλιόπην, προκειμένου νὰ βαπτίσῃ τὰ παιδιά της μετὰ τὸ πάτριον ἀλλὰ καὶ νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νὰ μεταβαίῃ ἀπὸ τὴν Φιλιππιάδα στὴν Πρέβεζα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπαιρνε τὸ πλοῖον διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀθήνα, ὅπου ὑπῆρχαν Ἱερεῖς τοῦ πατρίου. Ὅταν ὅμως ἤρχετο Ἱερεὺς τοῦ πατρίου εἰς τὴν Πρέβεζαν, εἰδοποιεῖτο καὶ αὕτη, μεταξύ ἄλλων, καὶ πῆγαιναν διὰ νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιά των, παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ εὐλαβοῦς Ζιῶγα, πατέρα 9 τέκνων. Τὰ ἐβάπτιζαν δὲ μέσα σὲ μεγάλο καζάνι μὴ ὑπαρχούσης κολυμβήθρας. Ἄλλο πάλι ἀπὸ τὰ παιδιά

της τό ἐβάπτισε ὁ μακαριστός π. Κυπριανός εἰς τό ἐξωκκλησί τῆς Ἀγίας Μαρίνης παρά τό Ριζοβούνι Πρεβέζης ὅπου πῆγαιναν συνήθως μέ τά πόδια, διότι δέν ὑπῆρχαν συγκοινωνίες οὔτε ἀσφαλτος. Τό παιδί της αὐτό τό ἐβάπτισε σέ ἡλικία 7 ἐτῶν διότι εἶχε ἀργήσει νά ἔλθῃ Ἱερεὺς τοῦ πατρὶου στήν Ἡπειρο.

Καθ' ὅλο τό ἔτος καί ἰδιαίτερως τὰς τεσσαρακοστάς ἡ νηστεία της ὑπῆρξε ὑποδειγματική. Ἐξόμῳνε τό ψωμί διά τήν δεκαμελῆ οἰκογένειάν της μέ τά εὐλογημένα χέρια της. Χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι ὅταν ἦταν μεγάλη τεσσαρακοστή ἤλειφε τά ταψιά, διά νά μήν κολλήσουν τά ψωμιά στό ψήσιμο, ὅχι μέ λάδι ἀλλά μέ ἐλιά προσέχοντας νά μήν ἀρτηθοῦν.

Μέχρι τό ἔτος 1991, ἀπ' ὅτι ἐνθυμοῦνται οἱ ἀδελφοί ἐκεῖ, δέν εἶχε τελεσθεῖ Θεία λειτουργία στήν περιοχή Πρεβέζης μέ τό πάτριον. Ὅποτε ἤρχοντο Ἱερεῖς, συνεκεντρώνοντο οἱ πιστοί, τοὺς ὁμιλοῦσαν, τοὺς ἐνεψύχωναν, ἐξομολογοῦντο, διάβαζαν τήν ἀκολουθίαν τοῦ Εὐχελαίου καί ἀκολουθῶς τοὺς μετελάμβανον μέ Ἅγιον Ἄρτον. Εἰς μίαν προσπάθειαν διά νά λειτουργήσουν εἰς τό ἐξωκλήσι τῆς Ἀγίας Σοφίας, παρά τό Ριζοβούνι, μέ τόν μακαριστό π. Ἡσύχιον, εἰδοποιήθησαν οἱ Στρατοχωροφύλακες καί ἐξεδίωξαν τοὺς πιστοὺς κακὴν κακῶς.

Κατά τό ἔτος 1991, μέ τήν ἀφιξη στήν Ἡπειρο τοῦ Ἱερομονάχου Χριστοδούλου Καραῖσκου, πρωτοξεκίνησαν οἱ Θεῖες Λειτουργίες στήν Ἡπειρο. Νύκτα ἀρχικῶς εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου Ριζοβουνίου. Μετά δύο ἔτη, κατόπιν παραινήσεων ἀλλὰ καί συνδρομῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ἱερομονάχου χτίστηκε τό ἔτος 1993 ἡ πρώτη Ἐκκλησία τοῦ πατρὶου στήν Ἡπειρο. Αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη στόν τοπικό Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας τόν Θαυματουργό Ἅγιο Δονάτο ἐπίσκοπο Εὐροίας τῆς Ἡπείρου.

Ἡ χαρά τότε ὄλων τῶν πιστῶν ἦτο ἀπερίγραπτος πού ἐπὶ τέλους ἀπέκτησαν ἓνα δικό τους Ναό. Ἐκεῖ πλέον θά ἐλειτουργοῦντο τακτικά ἀλλά καί ἡμέρα, ὥστε νά διευκολύνονται ὅλοι οἱ πιστοὶ κατὰ τήν προσέλευσίν τους στήν Θεία Λειτουργία. Ἰδιαίτερως δέ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τίς γύρω πόλεις καί χωριά, ὅπως ἀπό Ἰωάννινα, Ἡγουμενίτσα, Πρέβεζα, Ἄρτα, Κόνιτσα, Φιλιππιάδα κ.λπ. Σχεδόν ἀμέσως ἔγινε καί ἡ πρώτη βάπτισις σέ δική τους πλέον ἐκκλησία.

Ἡ μακαριστή Καλλιόπη ἡ θεοσεβὴς αὕτη ψυχὴ πού ἐβίωνε τήν ἀρετὴν προσέφερεν οὐκ ὀλίγας θετικές ὑπηρεσίας εἰς τό ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὰ βαθεῖα χαράματα ἤρχετο εἰς τόν νεόδημτον ἱερόν Ναόν διά νά μεταλάβῃ τόν ἑραστήν τῆς ψυχῆς της Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνίστε δέ ἤρχετο εἰς τήν ἐκκλησίαν καί πρὶν τήν προσέλευσιν τοῦ Ἱερέως. Ἡ ἐνάρετος αὕτη μητέρα παρά τό βάρος τῆς ἡλικίας της εἶχε ἀναλάβει καί μάλιστα ἐθελοντικά τό διακόνημα τῆς προσφοράρισας. Προσέφερε δέ διά τήν ἀναίμακτον θυσίαν ἐκτός τῶν προσφύων, τοῦ νάματος καί τοῦ λιθάνου ἐπίσης καί λαμπάδας διά τήν Ἁγίαν Τράπεζαν καί προσκομιδὴν,

ἀπὸ ἀγνόν κηρόν μελίσσης, ὅχι ἔτοιμο κηροπλαστεῖον, ἀλλὰ πλασμένο μέ τὰ ἴδια της τὰ εὐλογημένα χέρια, ὅπως ἐπικρατεῖ ἐκεῖ παλαιὰ τοπικὴ συνήθεια. Κάθε κόπος καί κάθε κακοπάθεια, ἡ ὁποία ἦτο πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἔδιδε εἰς αὐτὴν πολλή χαρὰ διότι τῆς ἐδίδετο μία ἀκόμη εὐκαιρία διά νά γίνῃ «καθ' ὁμοίωσίν Του». Πάντα μέ εὐγένεια, ὅχι ὑποκριτικά, ἀλλὰ ἐσωτερικά, πηγαῖα, ἀληθινά. Οἱ θερμές αὐτές ἐκδηλώσεις της ἐδέρμαιναν καί τίς γύρω ψυχές.

Παραλείποντας πολλά ἄλλα καί ἀρκούμενοι εἰς ὅσα ἐμνημονεύσαμεν, ἐπισημαίνομεν τὸν ὑπέροχο Χριστιανικὸ τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖο μέ βαθεῖα συναίσθηση προετοιμάζετο διά τήν ἔξοδο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τήν αἰωνιότητα. Κατὰ τό παρελθόν ἔτος τήν ἐπεσκέφθη ὁ Κύριος μέ ἀσθένειαν. Ὑπέμεινε τοὺς πόνους καί τὰς ταλαιπωρίας ἀγογγύστως, παρά τὰς ἱατρικὰς προσπάθειάς ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατεβλήθη. Ὅλοι οἱ οἰκεῖοι της τῆς συμπαρεστάθησαν μέχρι τοῦ τέλους της.

Ὁ τελευταῖος πνευματικὸς της, ὁ πατήρ Χριστόδουλος, τήν προετοίμαζε πνευματικῶς, τήν στήριζε, τήν συνεβούλευε διδοντάς της καί τίς τελευταῖες ὁδηγίες γιὰ τό μεγάλο ταξίδι καί μεταδίδοντάς της τό τελευταῖον ἐφόδιον διά τήν ἄλλην ζωὴν, τήν Θεῖαν δηλαδὴ Μετάληψιν, πῶς συχνά, τόσο εἰς τήν Ἐκκλησίαν πρὶν καταβληθῇ ὅσον καί μετὰ εἰς τό κρεβάτι τοῦ πόνου.

Τὴν Τρίτην τῆς Διακαινησίμου 19ην Ἀπριλίου κατὰ τό πάτριον ἑορτολόγιον καί ἑορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης καί τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀγαθαγγέλου τοῦ Ἑσφιγμενίτου, ἀνευπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ἀπῆλθε ἡ Θεοσεβὴς ψυχὴ αὐτῆς ἀπὸ τὸν παροδικὸν αὐτὸν κόσμον πρὸς τήν αἰωνιότητα.

Ἐμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί της, ὀφείλομεν εἰς τήν ἀπελθοῦσαν μεγάλο σεβασμὸ καί τιμὴ καί τοῦτο καθ' ὅτι δέν πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπλῆς θνητῆς γυναικός, ἀλλὰ περὶ σπανιζούσης εἰς τήν σύγχρονον ἐποχὴν θεοσεβεστάτου ψυχῆς. Δέν θά ξεχάσουμε τό σεμνὸ παράδειγμά της ὡς σῶφρονος συζύγου, ὡς φιλοστόργου μητέρας, ἀλλὰ καί ἰδιαίτερως τήν διαρκὴ πνευματικὴ ἄσκησίν της, τὸν φόβον Θεοῦ πού τήν διακατεῖχε, τήν ἐμπιστοσύνην της πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστόν, τό σέβας της εἰς τήν Ἱεράν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί γενικότερα τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο ἐξεδήλωνε τήν μεγάλην της εὐλάβειαν καί τὸν βαθύ σεβασμὸ της πρὸς τὸν Θεόν καί τὰ ὁποῖα ἔκαναν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν σ' ὅσους τήν γνώρισαν.

Ἀδελφὴ Καλλιόπη

Σοὺ προσφέρουμε τὰς ταπεινάς μας εὐχὰς ὅπως σέ ἀξιώσει ὁ Κύριος τοῦ ἁμαρταντίνου στεφάνου τῆς δόξης Του καί ἀναπαύσῃ τό πνεῦμα σου μεταξύ τῶν δικαίων Του στήν χώρα τῶν Ζώντων.

Ἡ Μνήμη σου ἔστω αἰώνια.

Τό Δ.Σ. τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως
«Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»
Μεγάλο Περιστερί Ἰωαννίνων

ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΕΙΑ

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

υπό τοῦ Ἐπισκόπου Μαραθῶνος Φωτίου

«Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας ἐπὶ υἱοῦς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἐστὶ σωτηρία» (Ψαλμ. PME' 3)

Δέν πρέπει νά ἔχωμεν ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς ἀνθρώπους, ὅ,τι ἀξίωμα κι ἂν ἔχουν, διὰ τήν σωτηρίαν μας. Οἱ ἀνθρώποι εἶναι τρεπτοί. Σήμερον ἅγιοι, αὐριον ἀρνηταί· σήμερον ἁμαρτωλοί, αὐριον δίκαιοι. Ἀπόλυτον πεποίθησιν νά ἔχωμεν μόνον πρὸς τόν Θεόν καί εἰς αὐτόν νά στηρίζωμεν τās ἐλπίδας τῆς σωτηρίας μας. «Μακάριος οὗ ὁ Θεός Ἰακώβ βοηθός αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τόν Θεόν αὐτοῦ» (Ψαλμ. PME' 5). Οἱ ἀνθρώποι προδίδουν καί αὐτός τόν ὁποῖον σήμερον θαυμάζομεν ὡς ἅγιον καί ἐνάρετον τόν βλέπομεν δυστυχῶς ἀργότερον νά πίπτῃ, ἐνῶ ἄλλον τόν ὁποῖον πρότερον δέν εἶχομεν εἰς ὑπόληψιν νά ἀποδεικνύεται ἀντάξιός τῶν περιστάσεων καί σταθερός.

Ὁ Ἱερός ἀγών τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον ἔχει νά ἐπιδείξῃ πάμπολλα τοιαῦτα παραδείγματα. Ἐάν δέ ἀνιχνεύσωμεν τά βαθύτερα ὄλων τῶν κατὰ καιρούς σχισμάτων εἰς τούς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. θά ἀνακαλύψωμεν ὡς ἔνοχον τό μικρόβιον τῆς **προσωπολατρείας**. Τό μικρόβιον αὐτό συνυπάρχει μεθ' ἡμῶν καί ὅταν συναντήσῃ εἰς ἡμᾶς εὐνοϊκᾶς συνθήκας προκαλεῖ τήν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου. Ἄς ἐξετάσωμεν, λοιπόν, τās νοσογόνους συνθήκας αὐτάς, διὰ νά φυλασσόμεθα καί ἡμεῖς.

Κατ' ἀρχήν, διὰ τήν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία ενός πνευματικοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος νά ἔχῃ φήμην ἐναρέτου ἀνδρός ἔστω καί κατ' ἐπίφασιν. Δέν ἔχει τόσην σημασίαν ἡ οὐσία, ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ εἰκὼν. Ἀρκεῖ νά μὴ ἔχῃ δῶση ἀφορμᾶς διὰ δυσμενῆ σχόλια.

Ἐπειτα, ἀναγκαῖος παράγων εἶναι ἡ ὑπαρξὶς γύρω ἀπὸ τόν πνευματικόν αὐτόν ἡγήτορα* ενός στενοῦ κύκλου πνευματικῶν τέκνων τὰ ὁποῖα νά τόν εὐλαβοῦνται καί νά τόν ἐκτιμοῦν. Αὐτό εἶναι ὡς ἓνα σημεῖον κατανοητόν.

Ἡ ἐκδήλωσις ὅμως τῆς νόσου γίνεται ὅταν ἀκριβῶς τὰ πνευματικά τέκνα μεταβάλλονται εἰς ὁπαδούς τοῦ προσώπου τοῦ ἡγήτορος. Τοῦτο δέ γίνεται ὡς ἑξῆς: Ὁ ἡγήτωρ-πνευματικὸς πατήρ ἴσως νά ἔχῃ κάποιαν ἱκανότητα διὰ τῆς ὁποίας νά προσελ-

κῇ. Ἦμπορεῖ νά εἶναι ἀσκητικός, νά ἔχῃ θερμόν ζῆλον, νά εἶναι ρήτωρ, ἢ ἐλεήμων, ἀλλὰ Ἦμπορεῖ νά εἶναι καί ἀπλῶς ἐπιτήδειος καί νά μηχανεύεται διάφορα τεχνάσματα διὰ τῶν ὁποίων νά ἐλκύῃ τόν θαυμασμόν τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἦμπορεῖ νά εἶναι πράγματι ἐνάρετος κατ' ἀρχάς, ὅμως δύναται νά εἶναι κάλλιστα ἐμπαθὴς ὑποκρύπτων ἐπιμελῶς τās ἐμπαθεῖς του πλευράς καί ὑπερτονίζων κάποια θετικά του στοιχεῖα.

Τότε, λοιπόν, τό μικρόβιον τῆς προσωπολατρείας περιβάλλῃ κάποια πνευματικά τέκνα, τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος. Ἀρχίζει ἡ κολακεία. Ὅταν, τό στενόν περιβάλλον τοῦ Γέροντος ἀποτελεῖται ἀπὸ μοναχούς ἢ μοναχάς καί ὁ Γέρον ἀφεθῇ εἰς τήν μέθην τῶν θυμιαμάτων τῶν λιβανιζόντων αὐτόν, τότε, ἐξεδηλώθῃ ἡ νόσος.

Ἄν ὁ γέρον, ἀπορρίψῃ τās κολακείας καί διαλύσῃ τό νέφος τῶν θυμιαμάτων, κρατήσῃ δέ εἰς ἀπόστασιν ἀσφαλείας τούς κόλακας, ἐσώθῃ.

Εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως κατὰ τήν ὁποίαν ὁ Γέρον δέν ἀντισταθῇ, ἀλλοίμονον! Δημιουργεῖται εἰς φαῦλος κύκλος εἰς τόν ὁποῖον ὁ Γέρον ἐμπνέει τήν προσωπολατρίαν εἰς τούς λάτρεις του καί ἐν συνεχείᾳ εἰσπράττει αὐτήν ὡς θυμίαμα κολακείας ἐξ αὐτῶν. Τότε καί ἂν ἀκόμη ἦτο ἐνάρετος ὁ Γέρον, ζαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ νέφους τῶν κολακειῶν τείνει νά πιστεύσῃ καί ὁ ἴδιος ὅτι ἔχει ἱκανότητας, τās ὁποίας συνήθως δέν ἔχει. Πείθεται ὅτι εἶναι νέος Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, νέος Στουδίτης, νέος Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής, νέος στυλοβάτης τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ στενός κύκλος τῶν ὁπαδῶν (τά «Χερουβεῖμ» καί «Σεραφεῖμ» τοῦ Γέροντος!) ἀναλαμβάνει μετὰ ζήλου τήν διαφήμισιν τῶν θαυμαστῶν ἱκανοτήτων τοῦ Γέροντος εἰς τούς ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ εὐρισκομένους. Διότι κύκλῳ τοῦ ἡγήτορος σχηματίζονται ὁμόκεντροι κύκλοι ὁπαδῶν, ὁ εὐρύτερος τῶν ὁποίων εἶναι ὁ κύκλος τῶν «νεοφωτιστῶν» εἰς τούς ὁποίους αἱ «ἀκτῖνες» τοῦ Γέροντος φθάνουν ἀρκοῦντος ὑπερτονισμένου λόγῳ τῆς διελεύσεώς των ἐκ τῶν «Χερουβεῖμ» «Σεραφεῖμ», «ἐξαπτερύγων» κ.λπ. τοῦ Γέροντος, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ Διδάσκαλος», «ὁ Ὁσιος Πατήρ», «ὁ Ἅγιος Πατέρας», «ὁ Πατερούλης μας» καί «ὁ Ἅγιος Γέροντας». Ὑπεράνω τοῦ

* Ὁ ἡγήτωρ δέν εἶναι ἀνάγκη νά εἶναι πάντοτε κληρικός. Συμβαίνει νά εἶναι καί μοναχός ἢ καί λαϊκός ἂν καί εἶναι σπάνιαι αἱ τοιαῦται περιπτώσεις.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

«Πέτρας» βολαί

Είς τό έντυπον «Όρθ. Πατερικόν Σάλ/σμα» έδημοσιεύθη 'Ανοικτή 'Επιστολή τοῦ π. Μακαρίου Καβακίδου (φερομένου ὡς «Πέτρας») ἀντιμαχομένη ἄρθρον τῆς «Φ.τ.Ο.» διά τās «'Αποστολικās Διαταγās».

Είς ἀπάντησιν τοῦ λιθοδόλου αὐτοῦ κειμένου ἐγράφη ἐκτενής 'Ανοικτή 'Επιστολή ὑπό τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Φ.τ.Ο.», τήν ὁποίαν δέν ἐπιθυμοῦμεν νά δημοσιεύσωμεν ἐδῶ, διότι δέν κρίνωμεν ὀρθόν νά ἀσχολούμεθα συνεχῶς μέ λελυμένα ζητήματα, ἀπλῶς καί μόνον ἐπειδή τό θέλουν κάποιοι κακοπροαίρετοι. 'Εδῶ ἀρκούμεθα μόνον εἰς τό νά σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἀντικειμενικός σκοπός τοῦ ἄρθρου μας ἐκείνου ἐπετεύχθη, διότι πλέον κατέστη σαφές ὅτι αἱ «'Αποστ. Διαταγαί» εἶναι διάφορον κείμενον ἀπό τούς «'Αποστ. Κανόνες» καί ὅτι οἱ μέν «'Αποστ. Κανόνες» ἔχουν δεσμευτικόν χαρακτήρα καί ἰσχύουν ὡς νόμος τῆς 'Εκκλησίας ἐνῶ αἱ «'Αποστ. Διαταγαί», παρά τήν ὁποῖαν ἱστορικῆν των ἀξίαν, δέν ἰσχύουν ὡς δεσμευτικός νόμος τῆς 'Εκκλησίας. Καί τοῦτο παραδέχεται ἅκων ἐπίσης καί ὁ π. Μακάριος μή τηρῶν τήν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου, οὔδέ ἐπιτελῶν τās διαφόρους τελετάς ὅπως προβλέπουν αἱ «'Αποστ. Διαταγαί».

Ὁ αὐτός π. Μακάριος «ἀφιερώνει» εἰς ἡμᾶς σχετικόν ἄρθρον τοῦ «Όρθ. Τύπου», ὅπου ὁ ὑπερπεντηκονταετής 'Αρχιμανδρίτης ὁ ὁποῖος καί τό ἔγραψε, συνιστᾷ εἰς τήν Σύνοδόν του τά ὠφέλη τῆς χειροτονίας

ὑπερπεντηκονταετῶν 'Αρχιμανδριτῶν ὡς 'Επισκόπων (δι' εὐνοήτους λόγους). 'Επιχειρηματολογῶν ὁμως ἀναφέρεται εἰς τās ἐπιτυχημένας χειροτονίας τριακονταετῶν 'Επισκόπων εἰς τήν Μακεδονίαν εἰς τās ἀρχάς τοῦ 20ου αἰῶνος, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἐπιβεβαιώνει τά ὅσα γράφει ὁ "Αγ. Νεκτάριος εἰς τήν «Ποιμαντικήν» διά τήν πρᾶξιν τῆς 'Εκκλησίας νά χειροτονεῖ ὑπέρ τριακονταετῆς ὡς 'Επισκόπους.

Πλήν ὁμως, τί χρειᾶν ἔχομεν ἔτι μαρτύρων ὅταν αὐτός ὁ ἴδιος ὁ ἐπικριτής ἡμῶν π. Μακάριος «ἐχειροτονήθη» (μάλιστα δέ πρᾶξικοπηματικῶς) 34ετῆς «'Επίσκοπος» ὑπό Εὐθυμίου 'Ορφανοῦ τοῦ εἰς τό 36ον ἔτος ἐπίσης χειροτονηθέντος ὡς 'Επισκόπου τότε Σταυρουπόλεως;

«Ὅποιοι ἐπιθυμεῖ νά λάβῃ τό πλήρες κείμενον τῆς ἀπαντήσεως, ἄς ἀποτανθῇ εἰς τήν Διεύθυνσιν τῆς «Φ.τ.Ο.»».

Παραλογισμῶν συνέχεια

Τό «ματθαϊκόν» έντυπον «Κῆρυξ 'Εκκλησίας 'Ορθοδόξων ('Ιαν. - Φεβ. 2000) ἀρθρογραφεῖ συνεχῶς διά νά πείσῃ τούς ἀναγνώστας του ὅτι ἡμεῖς δέν θεωροῦμεν τήν 'Εκκλησίαν μας συνέχειαν τῆς αὐτοκεφάλου 'Ελλαδικῆς 'Εκκλησίας μετά τό ἡμερολογιακόν σχίσμα, ἀλλ' ἀπλῶς... «κίνημα». Διά νά στηρίξουν λοιπόν τά αὐθαίρετά των συμπεράσματα διά τά ἰδικά μας φρονήματα σχολιάζουν δυσμενῶς τήν καταδίκην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπό τῆς 'Ι. Συνόδου μας τό 1998 καί τήν διαγρα-

οὔτως ἀνακηρυχθέντος «ἀγίου» Γέροντος ὑπάρχει μόνον ὁ Θεός, παρ' οὗ λαμβάνει τās θεϊκάς ἐμπνεύσεις. Οὐδεμία 'Εκκλησιαστική 'Αρχή ὑπερέχει τοῦ «ὁσίου Γέροντος». Οὔτε 'Επίσκοποι, οὔτε Σύνοδοι, «κᾶν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ» λαλήσῃ εἰς αὐτούς παρά τās διδαχάς τοῦ λατρευομένου προσώπου τοῦ Γέροντος «ἀνάθεμα ἔστω», διά τούς ὁπαδούς, εἰς τούς ὁποῖους ἰσχύει ἡ ψυχολογία τοῦ ὄχλου.

Αἱ φωτογραφίαι τοῦ «Γέροντος» κατακαλύπτουν τούς τοίχους τῶν δωματίων τῶν ὁπαδῶν, ὅπως αἱ φωτογραφίαι τῶν τραγουδιστῶν καί τῶν ἀθλητῶν εἰς τά ὑπνοδωμάτια τῶν μοντέρνων νέων καί περισσότερας φωτογραφίας τοῦ «ὁσίου Γέροντος» των ἔχουν εἰς τά κελλία των οἱ προσωπολάτραι, παρά εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ!

Δηλώνουν ἀνευθυριάστως, ὅτι ὅπου ἄν ὑπάγῃ ὁ «Γέρων» των θά τόν ἀκολουθήσουν κᾶν ὑπάγῃ καί εἰς τήν Κόλασιν! "Ὅ,τι δέ ἐκστομίσῃ ὁ θαυμαστός «Γέρων» θεωρεῖται δόγμα πίστεως. 'Εφευρίσκονται ἐτήσιοι ἑορτασμοί τοῦ «Γέροντος», ζωγραφίζονται εἰκόνας αὐτοῦ ἔτι ζῶντος καί μετά θάνατον τά ὅστα αὐτοῦ περιφέρονται εἰς χρυσά κιβώτια ὡς ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης! Οἱ τάφοι των προσκυ-

νοῦνται καί τά προσωπικά των ἀντικείμενα δίδονται ὡς ἔπαθλα. Οὐδεὶς γίνεται δεκτός εἰς τās τάξεις τῶν ὁπαδῶν ἐάν μή πεσῶν προσκυνήσῃ τήν εἰκόνα τήν πλασματικήν τήν ὁποίαν ἔπλασαν οἱ ἴδιοι διά τόν Γέροντά των.

Τό πλέον τραγικόν τῶν περιπτώσεων εἶναι τό πρόσωπον τοῦ ἰδίου τοῦ Γέροντος, τό ὁποῖον οἱ κόλακες τοῦ στενοῦ του κύκλου ἔπλασαν ὡσάν ἄλλον χρυσοῦν μόσχον εἰς προσκύνῃσιν ὑπό τοῦ ὄχλου. Αὐτοί δέ οἱ κόλακες ἔχουν μεγαλυτέραν εὐθύνην ἅπ' ὅτι ἴσως καί ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας, ὁ ὁποῖος ἐξωθήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς διαφόρους ἐκνόμους ἐνεργείας, ὅπως σχίσματα καί διαιρέσεις, συρθείς εἰς τό νά πιστέψῃ καί ὁ ἴδιος, ὅτι εἶναι ὁ σωτήρας τῆς 'Εκκλησίας!

Χρειάζεται δέ σύντονος προσευχή καί συνεχῆς προσοχή, διά νά μή εὐρεθῇ κανεὶς εἰς τήν θέσιν αὐτῶν τῶν προσώπων καί τό κυριώτερον νά φοβούμεθα ὅλοι καί κυρίως οἱ κληρικοί μας τούς κόλακας. Εἶχον δέ ἀπόλυτον δίκαιον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, οἱ ὁποῖοι «τούς κόλακας ὑπέρ τούς κόρακας ἐφοβοῦντο, διότι οἱ μέν σάρκας, οἱ δέ ψυχᾶς κατασπαράζουν».

φήν τῶν ὀνομάτων τῶν πρωτεργατῶν αὐτοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀπὸ τὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζουν τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς τεκμήρια τῆς αὐθαιρέτου ἀπόψεώς των. «Διότι πῶς ἄλλιώς», γράφουν «ἐπὶ 75 μέχρι τότε ἔτη ἐμνημόνευαν τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὰ δίπτυχα των».

Ἀλλά, ἀγαπητοί μου, ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι ἡμεῖς τοὺς ἐμνημονεύαμεν «ἐπὶ 75 ἔτη»; Οὐδέποτε οἱ Γ.Ο.Χ. ἐμνημόνευσαν τοὺς ἀνωτέρω αἰρεσιάρχας, εἰμὴ μόνον εἰς τὰ ἀράς καὶ τὰ ἀναθέματά των. Ἡ τυπικὴ ὁμως διαγραφὴ τῶν ὀνομάτων των ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν Ἐπισκόπων Ἀθηνῶν τὸ 1998 ἔγινε ἀκριβῶς διότι ἔχομεν τὴν συνείδησιν ὅτι εἴμεθα ἡ συνέχεια τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ 1924 καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἔπρεπε νὰ διαγράψωμεν τὰ ὀνόματα τῶν κακοδόξων αὐτῶν πού διετέλεσαν ὀλίγον πρὸ τοῦ σχίσματος Ἀρχιεπίσκοποι Ἀθηνῶν.

Ἄν οἱ ἀγαπητοὶ «ματθαικοί» θεωροῦν καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ δέν τοὺς διέγραψαν εἰσέτι, μήπως πρέπει νὰ συμπεράνομεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς «λογικῆς» των, ὅτι ἀκόμη τοὺς μνημονεύουν;

Ἐπαναφορά εἰς τὸ παλαιόν;

Ἡ ἐφημερὶς «Χώρα» (3-6-2000) προέβαλε σχέδιον ἐπαναφορᾶς τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὸ παλαιόν ἡμερολόγιον ὡς μέσον ἀντιδράσεως αὐτῆς διὰ τὴν ἔκδοσιν νέων ταυτοτήτων. Τὸ ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου εἶναι θέμα τηρήσεως τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἡ καινοτόμος κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἐπανήρχετο ὅθεν ἐξέκλινε τὸ 1924. Ὅμως μείζον καὶ τοῦ ἑορτολογίου εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἐπαναφορά μόνον τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου δίχως τὴν καταδίκην τοῦ οἰκουμενισμοῦ δέν πρόκειται νὰ ἐπιλύσῃ, τὴν μεταξύ ἡμῶν καὶ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας διαφορὰν. Ὁ τρόπος ὁμως τῆς παρουσιάσεως τοῦ θέματος φανερώνει, ὅτι δέν πρόκειται δι' ἀναγνώρισιν τοῦ σφάλματος καὶ ἐπαναφορὰν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρὸ τοῦ σχίσματος κατάστασιν, ἀλλὰ μᾶλλον δι' ἓν μέσον ἀπειλῆς πρὸς τὸ κράτος λόγω τῆς παρούσης ἀντιθέσεως τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» κ. Χριστοδούλου καὶ κυβερνήσεως διὰ τὸ θέμα τῶν ἡλεκτρονικῶν ταυτοτήτων.

«Ἀπὸ Ἱερωμένος, Ἱερωμένη....»

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ἡ ἐφημερὶς χώρα (21-6-2000) ἐδημοσίευσεν τὴν ἀκόλουθον εἰδησιν:

«Μέ τίς «εὐλογίες» τῆς ἐπισκοπῆς του ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιμνίου του, ἓνας Βρετανὸς ἱερωμένος θὰ γίνῃ ἱερωμένη στό τέλος τοῦ χρόνου.

Πρόκειται γιὰ τὸν πατέρα Πίτερ Στόουν πού διακονεῖ στήν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, στό Ἄπερ Στράτον τῆς κομητείας τοῦ Σουίντον στή Δυτικὴ Ἀγγλία, καὶ ὁ ὁποῖος παρακάμπτοντας τίς ἀντιρρήσεις τῆς 18χρονης κόρης του, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς ζωῆς του νὰ ἀλλάξῃ φύλο.

Ὁ ἴδιος δήλωσε ἀνακουφισμένος, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μπρίστολ δέχθηκε εὐνοϊκὰ τὴν ἐπιθυμία του. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ νέο ἔτος, ὁ δὶς διαζευγμένος πατήρ Πίτερ Στόουν θὰ λειτουργεῖ στήν ἴδια ἐνορία μέ τὴ νέα του ταυτότητα: Ἱερεῖα Κάρολ Στόουν».

Ἡ προηγουμένη εἰδησις ἀφιεροῦται εἰδικῶς εἰς τὸν «Πατριάρχην» κ. Βαρθολομαῖον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διὰ νὰ ἴδουν πόσον ἐβελτιώθησαν οἱ προτεστάνται ἀπὸ 70 ἔτη διαλόγου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» κ. Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἴσως φιλοτιμηθεῖ καὶ ἀποστείλῃ εἰς τοὺς Ἀγγλικανούς τὴν εἰδικὴν εὐχὴν «ἀλλαγῆς ὀνόματος ἐπὶ ἀλλαγῇ φύλου», τὴν ὁποῖαν συμπεριλαμβάνουν κάποια νεώτερα εὐχολόγια τῶν νεοημερολογιῶν!...

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 38 28 280 & 38 47 365

ΕΚΔΟΤΗΣ
† Ὁ Ἀχάϊας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀχάϊας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Ἐσωτερικοῦ ἔτησίαν δραχ. 1500
Ἐξωτερικοῦ ἔτησίαν δολλάρια 50
Τιμὴ φύλλου δραχ. 100

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται
εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Τὴν εὐθύνην τῶν ἀποφῶων τῶν ἐνυπογράφων
ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς
των καὶ ὄχι ἡ Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε. Τηλ.: 9217 513